

UOHSX00D80YZ

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:

ÚOHS-R0013/2020/VZ

Číslo jednací:

ÚOHS-10969/2020/321/ZSř

Brno 9. dubna 2020

V řízení o rozkladu ze dne 14. 1. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne a podaném zadavatelem -

- **Pardubický kraj**, IČO 70892822, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice-Staré Město, 530 02 Pardubice 1, ve správním řízení zastoupený společností MT Legal s. r. o., advokátní kancelář, IČO 28305043, se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno, ověřeno na základě plné moci ze dne 2. 5. 2019,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ-35855/2019/523/VHm ze dne 30. 12. 2019, vydanému ve společném řízení zahájeném dne 30. 8. 2019 na základě dvou návrhu, které podali navrhovatelé –

- **ARRIVA MORAVA a.s.**, IČO 25827405, se sídlem Vítkovická 3133/5, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava
- a
- **Toms Transport Services s. r. o.**, IČO 03082822, se sídlem Bořivojova 878/35, Žižkov, 130 00 Praha 3,

a vedeném ve věci přezkoumání úkonů výše označeného zadavatele při zadávání veřejné zakázky s názvem zakázky „**Zajištění dopravní obsluhy Pardubického kraje**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 25. 2. 2019 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek

dne 28. 2. 2019 pod ev. č. Z2019-006653, ve znění oprav uveřejněných dne 11. 3. 2019, 1. 4. 2019, 20. 5. 2019, 17. 6. 2019, 8. 7. 2019 a 1. 8. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 28. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 042-095471, ve znění oprav uveřejněných dne 12. 3. 2019 pod ev. č. 2019/S 050-115864, 1. 4. 2019 pod ev. č. 2019/S 064-149809, 20. 5. 2019 pod ev. č. 2019/S 096-232783, 22. 5. 2019 pod ev. č. 2019/S 098-237946, 17. 6. 2019 pod ev. č. 2019/S 114-280774, 9. 7. 2019 pod ev. č. 2019/S 130-320212 a 2. 8. 2019 pod ev. č. 2019/S 148-365466,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované dle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ-35855/2019/523/VHm ze dne 30. 12. 2019

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel - Pardubický kraj, IČO 70892822, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice-Staré Město, 530 02 Pardubice 1, ve správním řízení zastoupený společností MT Legal s. r. o., advokátní kancelář, IČO 28305043, se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno, ověřeno na základě plné moci ze dne 2. 5. 2019 (dále jen „**zadavatel**“), jako veřejný zadavatel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdější předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ zahájil dne 25. 2. 2019 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Zajištění dopravní obslužnosti Pardubického kraje“, přičemž oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 2. 2019 pod ev. č. Z2019-006653, ve znění oprav uveřejněných dne 11. 3. 2019, 1. 4. 2019, 20. 5. 2019, 17. 6. 2019, 8. 7. 2019 a 1. 8. 2019, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 28. 2. 2019 pod ev. č. 2019/S 042-095471, ve znění oprav uveřejněných dne 12. 3. 2019 pod ev. č. 2019/S 050-115864, 1. 4. 2019 pod ev. č. 2019/S 064-149809, 20. 5. 2019 pod ev. č. 2019/S 096-232783, 22. 5. 2019 pod ev. č. 2019/S 098-237946, 17. 6. 2019 pod ev. č. 2019/S 114-280774, 9. 7. 2019 pod ev. č. 2019/S 130-320212 a 2. 8. 2019 pod ev. č. 2019/S 148-365466 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Předmětem veřejné zakázky mělo být dle bodu 2.3 („Podrobné vymezení předmětu veřejné zakázky“) zadávací dokumentace na veřejnou zakázku (dále též jen „**ZD**“) zajištění veřejných

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení, v daném případě ve smyslu § 56 zákona v návaznosti na § 273 zákona.

služeb v přepravě cestujících veřejnou linkovou dopravou na území Pardubického kraje na období 10 let v rozsahu a za podmínek stanovených ZD. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky (při maximálním předpokládaném rozsahu plnění veřejné zakázky) stanovil zadavatel v bodě 2.5 ZD v částce 6 831 196 736 Kč bez DPH. Veřejná zakázka byla dle bodu 2.2 ZD dále dle § 101 zákona rozdělena na osm částí, a to na část 1 pro oblast Jevíčsko, část 2 pro oblast Litomyšlsko, část 3 pro oblast Lanškrounsko, část 4 pro oblast Ústeckoorlicko, část 5 pro oblast Poličsko, část 6 pro oblast Chrudimsko, část 7 pro oblast Holicko a část 8 pro oblast Přeloučsko.

3. V bodě 2.3 ZD v části „Technické podmínky“ zadavatel definoval čtyři kategorie autobusů dle obsaditelnosti cestujících a délky (dále jen „**kategorie autobusů**“), kterými bude zajištěno plnění všech částí veřejné zakázky, a to typ A „standardní“ o délce 12 - 13,5 m a obsaditelnosti minimálně 45 sedících a 1 invalidní vozík (dále jen „**standardní typ**“), typ B „střední“ o délce minimálně 10,5-11,9 m a obsaditelnosti minimálně 35 sedících a 1 invalidní vozík (dále jen „**střední typ**“), typ C „malý“ o délce maximálně 9 m a obsaditelnosti minimálně 20 sedících a 1 invalidní vozík (dále jen „**malý typ**“) a typ D „velký“ o délce minimálně 14 m a obsaditelnosti minimálně 55 sedících a 1 invalidní vozík (dále jen „**velký typ**“).
4. K dotazu dodavatele, do které kategorie autobusů spadá autobus parametrů SOR CN 9,5, který je delší než maximální délka malého typu autobusu a nedosahuje parametrů středního typu autobusu, zadavatel v odpovědi na dotaz č. 19 v rámci vysvětlení ZD dle § 98 zákona použití přechodového typu autobusu při plnění veřejné zakázky (bez odůvodnění) výslovně vyloučil.
5. Ke způsobu nasazení jednotlivých kategorií autobusů při plnění veřejné zakázky zadavatel v bodě 2.3 ZD dále uvedl, že požadovaný počet autobusů v rámci definovaných kategorií pro plnění jednotlivých částí veřejné zakázky upravuje příloha č. 3 ZD („Souhrn linek a turnusů v dané oblasti“), a že pro všechny linky vytváří závazné jízdní řády a vozidlové turnusy, u nichž je vždy uvedena příslušná požadovaná kategorie autobusu. K závaznosti stanovené kategorie autobusů pro jednotlivé spoje zadavatel doplnil: *„Tato kategorie je ve vybraných případech závazná (povinná), protože se v turnusu vyskytují spoje, které je nutno zajistit určenou kategorií vozidla, a to z důvodu vysoké poptávky na spoji nebo technických omezení na trase spoje. V ostatních případech je kategorie vozidel zadavatelem doporučená. Doporučenou kategorii vozidla je možné nahradit vozidlem vyšší kategorie (vyšší obsaditelnosti). Opačný postup, tj. náhradu doporučené kategorie vozidla vozidlem nižší kategorie (nižší obsaditelnosti), bude při realizaci veřejné zakázky možné provést jen po předchozím souhlasu zadavatele.“*
6. V bodě 13 závazného návrhu smlouvy na veřejnou zakázku, který tvoří přílohu č. 6 ZD (dále též jen „**smlouva**“), zadavatel požadoval bankovní záruku k zajištění řádného splnění všech závazků dodavatele dle smlouvy na veřejnou zakázku (dále jen „**bankovní záruka**“ nebo „**česká bankovní záruka**“). Dle bodu 13.3 smlouvy musela být bankovní záruka vydána bankou, která má sídlo v České republice (dále jen „**ČR**“) a má bankovní licenci České národní banky (dále jen „**ČNB**“), náklady spojené s obstaráním bankovní záruky byl v souladu s bodem 13.4 smlouvy povinen uhradit dodavatel.

7. Dne 30. 8. 2019 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrh ve smyslu § 250 zákona z téhož dne, podaný navrhovatelem - ARRIVA MORAVA a. s., IČO 25827405, se sídlem Vítkovická 3133/5, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava (dále jen „**první navrhovatel**“). Dnem doručení návrhu prvního navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky (dále též jen „**první návrh**“) došlo k zahájení správního řízení vedeného Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0327/2019/VZ.
8. První navrhovatel namítal ve svém návrhu zejména nezákonnost zadávacích podmínek, konkrétně diskriminační vymezení kategorií autobusů, neúměrné zatížení dodavatelů přenosem nákladů, nedostatečné vymezení zadávacích podmínek pro zpracování nabídky, netransparentní vymezení podmínek kvalifikace, znevýhodnění dodavatelů, kteří obdrželi dotaci, odkaz zadavatele na neúčinné právní předpisy, nepřiměřenou výši smluvních pokut, nepřiměřenou výši stanovené maximální vážené průměrné ceny za vozokilometr, diskriminační vymezení požadavku na českou bankovní záruku, a dále pochybení zadavatele při uveřejňování a prodloužení lhůty pro podání nabídek. Z uvedených důvodů se první navrhovatel domáhal zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku.
9. Dne 30. 8. 2019 obdržel Úřad další návrh na přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky (dále též jen „**druhý návrh**“), podaný navrhovatelem - Toms Transport Services s. r. o., IČO 03082822, se sídlem Bořivojova 878/35, Žižkov, 130 00 Praha 3 (dále jen „**druhý navrhovatel**“). Správní řízení o druhém návrhu bylo Úřadem vedeno samostatně pod sp. zn. ÚOHS-S0328/2019/VZ.
10. Druhý navrhovatel ve svém návrhu rovněž namítal nezákonnost zadávacích podmínek, zejména skutečnost, že zadavatel při rozdělení veřejné zakázky na části nepostupoval v souladu s § 101 zákona, že stanovené podmínky na kategorie autobusů, na zohlednění výše dotace dodavatele, technické podmínky a obchodní podmínky nebyly dostatečně vymezeny a vytváří bezdůvodné překážky hospodářské soutěži, a dále, že zadavatel postupoval v rozporu se zákonem při uveřejňování a prodloužení lhůty pro podání nabídek. Z označených důvodů se druhý navrhovatel rovněž domáhal zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku.
11. Usnesením č. j. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ-27146/2019/523/VHm ze dne 7. 10. 2019 Úřad řízení o prvním návrhu a řízení o druhém návrhu spojil do společného řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ.

II. Napadené rozhodnutí

12. Dne 30. 12. 2019 vydal Úřad na základě přezkoumání obsahu prvního i druhého návrhu, posouzení všech rozhodných okolností a vlastních zjištění rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ-35855/2019/523/VHm (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
13. Ve výrocích I. až VIII. napadeného rozhodnutí rozhodl Úřad o tom, že zadavatel při zadávání jednotlivých částí veřejné zakázky (1 až 8) stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 36 odst. 1 zákona a zásadou zakazu diskriminace dle § 6 odst. 2 zákona, když v bodě 13.3 smlouvy na veřejnou zakázku (přílohy č. 6 ZD) požadoval od vybraného dodavatele předložení bankovní záruky za plnění veřejné zakázky vydané výhradně bankou, která má své sídlo v ČR a má bankovní licenci od ČNB. Tímto postupem dle Úřadu zadavatel vytvořil

bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže a mohl tak omezit okruh potenciálních dodavatelů.

14. Svůj závěr odůvodnil Úřad zejména tím, že podmínka české bankovní záruky byla bezdůvodně formulována příliš restriktivně a mohla ztížit přístup k veřejné zakázce těm tuzemským dodavatelům, kteří například s ohledem na své koncernové zázemí (a výhodné nadstandardní vztahy se zahraniční bankou) nespolupracují s bankou se sídlem v ČR a licencí ČNB, a to jak z hlediska nákladů požadované bankovní záruky, tak z hlediska její dostupnosti obecně.
15. Ve výrocích IX. až XII. napadeného rozhodnutí rozhodl Úřad o tom, že zadavatel při zadávání částí 2, 3, 4 a 5 veřejné zakázky stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 36 odst. 1 zákona a zásadou diskriminace dle § 6 odst. 2 zákona, když v bodě 2.3 ZD požadoval pro část plnění (dále též jen „**dotčené spoje**“) malý typ autobusu, definovaný i maximální délkou 9 m, přičemž dále v bodě 2.3 ZD zároveň připustil náhradu malého typu autobusu autobusy většími (tj. střední a standardní typ autobusu) v délce až od 10,5 m, čímž bezdůvodně vyloučil použití autobusů o délce více než 9 m a méně než 10,5 m s takovým vnitřním uspořádáním, které splňuje další parametry malého typu autobusu, tj. obsaditelnost minimálně 20 sedících osob + 1 invalidní vozík (dále jen „**přechodový typ**“), a vytvořil tak bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže.
16. Svůj závěr odůvodnil Úřad zejména tím, že zadavatel vyloučení přechodového typu autobusu v dotčeném rozsahu legitimně neodůvodnil, neboť pro svůj postup neuvedl žádný relevantní a objektivní důvod, a že mohl být ztížen přístup k veřejné zakázce dodavatelům schopným nabídnout přechodový typ autobusu.
17. Ve výrocích XIII. až XX. napadeného rozhodnutí Úřad jako opatření k nápravě zrušil zadávací řízení na jednotlivé části veřejné zakázky (1 až 8). Ve výrocích XXI. až XXVIII. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli zákaz uzavřít smlouvu na jednotlivé části veřejné zakázky, a to až do pravomocného skončení správních řízení vedených ve společném řízení pod sp. zn. ÚOHS-S0327,0328/2019/VZ. Ve výroku XXIX. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 30 000 Kč.

III. Námitky rozkladu

18. Dne 14. 1. 2020 obdržel Úřad proti napadenému rozhodnutí rozklad zadavatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 30. 12. 2019. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
19. Zadavatel podává rozklad proti všem výrokům napadeného rozhodnutí, a to z důvodu nesprávného, neúplného a vnitřně rozporného posouzení věci, což má dle jeho názoru za následek nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
20. K výrokům I. až VIII. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že požadavek na českou bankovní záruku je důvodný, neboť v případě čerpání bankovní záruky potřebuje zadavatel postupovat rychle a nenarážet na další překážky v podobě překladů do cizího jazyka, zahraniční právní úpravy a zahraničních obchodních zvyklostí. S legitimitou těchto důvodů se Úřad dle názoru zadavatele v bodě 204 odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil. Situace, v níž se bude bankovní záruka řídit zahraniční právní úpravou, též s ohledem na ustanovení § 91 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o MPS**“), by mohla dle názoru zadavatele nastat i v případě, že by připustil bankovní záruku vydanou zahraniční bankou s pobočkou v ČR.

21. Zadavatel dále považuje argumentaci Úřadu v bodech 204 až 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve svém souhrnu za nejasnou a matoucí, neboť z ní jednoznačně nevyplývají mantinely, v jejichž rámci mohl zadavatel dle názoru Úřadu postupovat.
22. Zadavatel dále připouští, že mohl podmínku bankovní záruky s ohledem na svou potřebu formulovat i jinak, považuje však za nepřiměřené, aby definoval veškeré marginální alternativy akceptovatelné bankovní záruky, k čemuž poukazuje, že dodavatelé mohli (v souladu se zásadou *vigilantibus iura*) přípustnost případných alternativ prověřit u zadavatele prostřednictvím žádosti o vysvětlení či dřívějším podáním námitek.
23. Zadavatel má též za hypotetický a spekulativní závěr Úřadu o skryté diskriminaci některých dodavatelů požadavkem bankovní záruky, neboť dle jeho názoru je sjednání bankovní záruky u zahraniční banky náročnější, neposkytuje žádné výhody, neodpovídá obchodním zvyklostem a tuzemského dodavatele nemůže nijak znevýhodnit či mu ztížit přístup k veřejné zakázce. Skutečnost, že veřejnou zakázku mohou realizovat jen tuzemští dodavatelé, pak dle zadavatele představuje významnou skutkovou odlišnost, pro kterou na danou věc nelze aplikovat právní závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 42/2014 - 71 ze dne 20. 6. 2016 (dále jen „**rozsudek 30 Af 42/2014**“), který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 173/2016 - 24 ze dne 3. 4. 2017 (dále jen „**rozsudek 5 As 173/2016**“).
24. Zadavatel rovněž poukazuje na omezenou možnost přezkumu smluvních podmínek ze strany Úřadu, přičemž možný zásah do kompetencí zadavatele přichází v úvahu pouze v případě zjevných excesů. Takový případ dle zadavatele nyní nenastal, neboť předmětem plnění veřejné zakázky je dopravní obslužnost, nikoliv poskytnutí bankovní záruky, a za takové situace k porušení zákazu (skryté) diskriminace v žádném případě dojít nemůže. K bodům 207 a 186 odůvodnění napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že argumentace Úřadu naopak zvýhodňuje koncernové dodavatele před regionálními dodavateli. Zadavatel má proto za to, že požadavek na českou bankovní záruku byl věcně odůvodněn, nemohl vést k omezení hospodářské soutěže a nepředstavuje porušení zákona, které by mohlo vést ke zrušení zadávacího řízení ve smyslu § 263 odst. 3 zákona.
25. K výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že vyloučení přechodového typu autobusů nevytváří překážky hospodářské soutěži a není bezdůvodné. K absenci vlivu na hospodářskou soutěž zadavatel uvádí, že autobusy nepředstavují ani nepřímý předmět veřejné zakázky a že veřejná zakázka bude plněna po dobu 10 let, což předpokládá, že vybraní dodavatelé, kteří pro plnění veřejné zakázky použijí stávající autobusy, budou muset vozový park v průběhu plnění veřejné zakázky alespoň jednou obnovit. Zadavatel vysvětluje, že nepožaduje dispozici požadovanými kategoriemi autobusů ke dni podání nabídky a nechce stanovit požadavky na vozidla tak, aby případně upřednostnil stávající dopravce (a jejich autobusy). Stanovené podmínky proto zadavatel nemá za diskriminační.
26. K důvodnosti vyloučení přechodového typu autobusů o délce 9 až 10,5 m zadavatel sděluje, že klíčové pro něho bylo nasazení malého typu autobusů v částech 1 a 6 veřejné zakázky a původně jejich uplatnění pro případ potřeby zvažoval i v ostatních částech veřejné zakázky, avšak nechtěl omezovat dodavatele, kteří malým typem autobusů mnohdy nedisponují,

a u spojů, kde je jejich kapacita dostačující, je stanovil jen jako doporučené. Zadavatel doplňuje, že přechodový typ autobusu kombinuje nevýhody autobusů malého (kapacita) a středního (rozměry, hmotnost) typu a že na vymezené kategorie autobusů je třeba nahlížet z hlediska jejich celkové vhodnosti pro plnění veřejné zakázky a naplnění potřeb zadavatele.

27. Zadavatel dále odkazuje na rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci sp. zn. ÚOHS-R0079,0081/2019/VZ ze dne 19. 7. 2019, v němž byla dle jeho názoru řešena obdobná otázka, navíc s jednoznačným vlivem na možnost podat nabídku, a Úřad porušení zásady zakazu diskriminace neshledal. Zadavatel rovněž poukazuje, že se sporná otázka se dotýká malého podílu z celkového počtu požadovaných autobusů (přibližně 9,8 %), což nemůže reálně vytvořit překážku hospodářské soutěže.
28. Zadavatel závěrem připouští, že ustanovení § 263 odst. 3 zákona nevyžaduje, aby Úřad zkoumal u možného porušení zákona potenciální vliv na průběh zadávacího řízení, poukazuje však na nevhodnost právní úpravy a sděluje, že by při ukládání nápravného opatření měl Úřad přihlídnout rovněž k zásadě přiměřenosti, a to zejména v případě, kdy postup zadavatele není v rozporu s konkrétním ustanovením zákona, ale spíše se zásadami zadávacího řízení. Pouze pokud je porušení zásad nebo obecných principů dostatečně intenzivní, lze uvažovat o porušení zákona a přichází v úvahu uložení nápravného opatření, což dle zadavatele v nyní řešené věci nenastalo.

Závěr rozkladu

29. Zadavatel navrhuje z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Úřadu k novému projednání.

Vyjádření prvního navrhovatele k rozkladu zadavatele

30. K rozkladu zadavatele podal své stanovisko první navrhovatel ve vyjádření ze dne 20. 1. 2020. Ve svém vyjádření první navrhovatel uvedl, že se ztotožňuje se závěry Úřadu a napadené rozhodnutí považuje za správné a zákonné.
31. K rozkladu zadavatele proti výrokům I. až VIII. napadeného rozhodnutí a nezákonnosti požadavku na českou bankovní záruku první navrhovatel uvádí, že má argumentaci zadavatele za lichou a účelovou, neboť bankovní záruka obecně představuje zajišťovací institut k zajištění dluhu, jehož vyčíslení a doložení může být samo o sobě časově a administrativně náročné. Bankovní záruka tedy dle názoru prvního navrhovatele primárně neslouží k okamžité úhradě nákladů, které dodavateli vzniknou v souvislosti s porušením smlouvy ze strany dodavatele, přičemž takto vzniklé náklady v první fázi patrně nepřevýší objem finančních prostředků, které zadavatel již musí mít alokovány na úhradu služeb dle smlouvy na veřejnou zakázku. První navrhovatel rovněž setrvává na relevanci právních závěrů rozsudku 5 As 173/2016 v nyní řešené věci, neboť česká bankovní záruka nedůvodně neumožňuje dodavateli svobodnou volbu banky. První navrhovatel dále poukazuje na volný pohyb služeb v rámci Evropské unie a možnost využít postupu podle URDG 758 (ICC Uniform Rules for Demand Guarantees - Jednotná pravidla pro záruky vyplatitelné na požádání vydaná Mezinárodní obchodní komorou).
32. K rozkladu zadavatele proti výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí a nezákonnosti požadavku na kategorie autobusů první navrhovatel zpochybňuje zadavatelem tvrzené

výhody malého typu autobusů oproti přechodovému typu autobusu. První navrhovatel má rozkladovou argumentaci zadavatele souhrnně za nedůvodnou a navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad zamítl.

Vyjádření druhého navrhovatele k rozkladu zadavatele

33. K rozkladu zadavatele podal své stanovisko druhý navrhovatel ve vyjádření ze dne 21. 1. 2020. Ve svém vyjádření se druhý navrhovatel důrazně ohrazuje proti tvrzení zadavatele, že by druhý návrh mohl představovat zneužití či šikanózní výkon práva a konstatuje, že má napadené rozhodnutí za správné a zákonné, přestože v jeho rámci nebyly vypořádány všechny námitky, které uplatnil v druhém návrhu.
34. K rozkladu zadavatele proti výrokům I. až VIII. napadeného rozhodnutí druhý navrhovatel uvádí, že nezákonnost české bankovní záruky nenamítal, s posouzením věci Úřadem však souhlasí. V uvedené souvislosti druhý navrhovatel akcentuje odpovědnost zadavatele za zákonnost zadávacích podmínek, kterou nelze relativizovat možností dodavatelů požádat v souladu se zákonem o jejich vysvětlení či změnu. Druhý navrhovatel také odmítá argumentaci zadavatele, dle které česká bankovní záruka v žádném případě nemůže být diskriminační, neboť není předmětem veřejné zakázky.
35. K rozkladu zadavatele proti výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí druhý navrhovatel ve shodě s návrhovou argumentací sděluje, že požadavek na minimální délku vozidel dle stanovených kategorií autobusů je zcela bezdůvodný a diskriminuje dodavatele, kteří přechodovým typem autobusů již disponují a mohli by jej pro plnění veřejné zakázky (při zachování ostatních technických podmínek a komfortu cestujících) použít. Důvodnost vyloučení přechodového typu autobusu zadavatel dle názoru druhého navrhovatele nevyšvětlil a neprokázal.
36. Druhý navrhovatel má za to, že při ukládání nápravného opatření podle § 263 odst. 3 zákona není namístě, aby Úřad zkoumal intenzitu zjištěného porušení zákona, že veřejný zájem je stejně tak dán zákonným průběhem zadávacího řízení a závěrem navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

IV. Řízení o rozkladu

37. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis spolu se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

38. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných rozkladových námitek a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.

39. Úřad ve všech výrocích napadeného rozhodnutí rozhodl správně a v souladu s právními předpisy. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k zamítnutí rozkladu zadavatele a potvrzení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

40. Zadavatel v rozkladu uplatnil tři části věcných námitek proti napadenému rozhodnutí, a to proti výrokům I. až VIII. napadeného rozhodnutí, proti výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí a proti výrokům XIII. až XXI. napadeného rozhodnutí, k nimž se dále vyjádřím ve věcných okruzích.

K zákonnosti požadavku na bankovní záruku

41. K výrokům I. až VIII. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že požadavek na českou bankovní záruku stanovil v souladu se zákonem a že posouzení věci Úřadem je nesprávné, matoucí a přesahuje rámec zákonného přezkumu postupu zadavatele v zadávacím řízení.

K legitimitě důvodů bankovní záruky

42. Zadavatel úvodem akcentuje, že požadavek na bankovní záruku tak, jak byl stanoven, je důvodný, neboť sleduje legitimní zájem na bezproblémovém řešení krizové situace, v níž dojde k porušení smlouvy ze strany dodavatele, bez nutnosti řešení zahraniční právní úpravy a překladů do cizího jazyka, což Úřad nezpochybnil. Zadavatel dále vysvětluje, že v případě, že by nepožadoval bankovní záruku vydanou bankou se sídlem v ČR a s licencí ČNB, nelze vyloučit, že by obdržel bankovní záruku vydanou zahraniční bankou podle zahraničního práva.
43. K uvedené námitce předně konstatuji, že není sporné, že byl zadavatel obecně oprávněn právní institut bankovní záruky k zajištění závazků dodavatele ze smlouvy (a případného řešení krizové situace) využít. Zájem zadavatele na bezproblémovém čerpání bankovní záruky v případě potřeby shledal i Úřad v bodě 204 odůvodnění napadeného rozhodnutí jako legitimní. Spornou otázkou však zůstává, zda je legitimní i způsob, jaký zadavatel k dosažení deklarovaného cíle zvolil, potažmo zda byly konkrétní podmínky české bankovní záruky s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem stanoveny přiměřeně a v souladu se zásadou zákazu diskriminace dle § 6 zákona a zda nevytváří bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže dle § 36 odst. 1 zákona.
44. Z argumentace zadavatele vyplývá, že důvodem, pro který požadoval, aby bankovní záruka byla vydaná bankou se sídlem v ČR a s licencí ČNB, byla především potřeba, aby se záruka řídila českým právem a byla uplatnitelná v češtině. Zadavatel v rozkladu poukazuje, že v případě bankovní záruky vydané zahraniční bankou se bude jednat o právní vztah s mezinárodním prvkem a hrozí tak reálně vznik situace, že se bude tento vztah řídit též zahraniční právní úpravou, k čemuž odkazuje na § 91 zákona o MPS.
45. K námitce zadavatele připouštím, že Úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozhodným právem, jímž se bude bankovní záruka v jím popsáných alternativách řídit, výslovně nezabýval. Dále se proto k této otázce vyjádřím.

46. Ustanovení § 91 odst. 1 zákona o MPS stanoví následující: „*Zajištění závazku se řídí stejným právním řádem jako zajištěný závazek, ledaže jde o věcné právo nebo ze zákona nebo z povahy věci vyplývá něco jiného nebo strany nebo strana, která poskytla zajištění jednostranným projevem vůle, zvolí použití jiného práva. Zástavní právo k pohledávkám a jiným právům se řídí stejným právem jako pohledávka nebo jiné právo, k nimž zástavní právo vzniklo, ledaže strany zvolí použití jiného práva. Volbou nebo změnou rozhodného práva nejsou dotčena práva třetích osob. Proti dlužníkovi lze uplatňovat jen ta práva, která vyplývají z právního řádu, kterým se řídí jeho zajištěný závazek.*“
47. Ustanovení § 84 zákona o MPS stanoví, že ustanovení části čtvrté hlavy XI zákona o MPS (§ 84 až § 101) se použijí v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie a mezinárodní smlouvy a ustanovení této hlavy se použijí na otázky, které nespádají do jejich působnosti, ledaže je přímo použitelnými předpisy úprava v zákoně o MPS připuštěna.
48. Přímou použitelný předpis představuje v uvedeném kontextu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I). Označené nařízení (dále jen „**nařízení Řím I**“), které se (mimo taxativně vymezené výjimky) vztahuje dle čl. 1 odst. 1 na smluvní závazkové vztahy podle občanského a obchodního práva v případě kolize právních řádů. V čl. 3 nařízení Řím I výslovně připouští volbu práva, jímž se bude právní vztah řídit. V případě neexistence volby práva upravuje rozhodné právo pro definované případy čl. 4 nařízení Řím I.
49. Jakkoliv zadavatel poukazuje, že se v případě bankovní záruky jedná o jednostranný projev vůle výstavce, nelze odhlédnout od skutečnosti, že k vystavení záruční listiny banka přistupuje v praxi na základě smlouvy o poskytnutí bankovní záruky s dodavatelem, v níž jsou konkrétní podmínky poskytnutí bankovní záruky, včetně případné volby práva, ujednány. Rozhodné právo, jímž se bude bankovní záruka řídit, tedy nespočívá zcela v libovůli banky, která záruční listinu vystaví, nýbrž je výsledkem konkrétní dohody banky a dlužníka (dodavatele). K tomu sděluji, že nepochybně, že v případě absence jakéhokoliv ujednání by se mohla bankovní záruka řídit zahraničním právním řádem (zejména dle sídla banky), avšak existuje i možnost, že by se bankovní záruka – s ohledem na čl. 4 odst. 3 nařízení Řím I – pro zjevnou spojitost bankovní záruky s ČR řídila českým právem. Zadavatel však měl nepochybně možnost vůli k volbě českého práva promítnout do formulace požadavku na bankovní záruku, aniž by předem limitoval subjekty způsobilé bankovní záruku v požadované kvalitě – podle českého práva (a případně též možnost jejího uplatnění v češtině) - poskytnout.
50. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem nyní řešené věci, zejména skutečnosti, že dodavatelem veřejné zakázky mohl být jen tuzemský dopravce (k tomu blíže bod 199 odůvodnění napadeného rozhodnutí), sděluji, že jsem shledal zájem zadavatele na tom, aby se bankovní záruka řídila českým právem, za přiměřený a legitimní. Nesouhlasím však s tvrzením zadavatele, že nelze vyloučit, že se bude bankovní záruka řídit zahraniční právní úpravou, neboť se jedná o skutečnost, kterou bylo možno, jak jsem již výše poukázal, vyloučit volbou rozhodného práva. Zadavatel tedy mohl příslušný požadavek zahrnout do zadávacích podmínek. Souvislost mezi stanovenou podmínkou české bankovní záruky a odůvodněním s odkazem na zájem na tom, aby se bankovní záruka řídila českým právem, jsem proto neshledal příliš úzkou, načež ji nemám ani za přiměřenou.

51. K výše uvedenému konstatuji, že zájem na volbě českého práva je legitimní, není však sám o sobě způsobilý dostatečně odůvodnit bankovní záruku včetně stanovených omezení (na vystavující banku se sídlem v ČR a s licenci ČNB), neboť zadavatel mohl požadovat volbu práva a umožnit tak využití bankovní záruky řídicí se českým právem a vystavenou zahraniční bankou „toliko“ podnikající na území ČR. Výslednou formulaci podmínky české bankovní záruky mám proto za příliš omezující a nepřiměřenou deklarovanému účelu. V tomto směru se tedy plně ztotožňuji se závěrem Úřadu o nedůvodnosti české bankovní záruky a příslušnou námitku zadavatele mám za nedostatečnou a nepodloženou.

K srozumitelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí

52. Zadavatel dále namítá, že má argumentaci Úřadu v bodech 204 - 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí za nejasnou a matoucí, načež není zřejmé, jak vlastně mohl zadavatel při stanovení podmínky bankovní záruky postupovat. S uvedenou námitkou se neztotožňuji, což dále vysvětluji.
53. Úřad ve shodě s tvrzením zadavatele uznal v bodě 204 odůvodnění napadeného rozhodnutí potřebu bezproblémového vyřízení bankovní záruky, včetně českého právního režimu, jako legitimní.
54. Dále však Úřad vysvětlil, že zadavatelem zvolené řešení české bankovní záruky je příliš restriktivní, neboť jedinou „alternativu“, kterou by bylo možno posoudit jako vyhovující zadavatelem stanovenému požadavku české bankovní záruky, představuje vystavení protizáruky ve smyslu § 2032 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“) českou bankou (se sídlem v ČR a s licenci ČNB) na základě záruky vystavené bankou zahraniční, neboť taková záruka zakládá samostatný právní vztah mezi bankou a věřitelem záruky (zadavatelem). Fakticky i formálně se tak jedná o záruku vystavenou tuzemskou bankou a v tomto směru Úřad argumentaci zadavatele přisvědčil (bod 211 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
55. Úřad však již nepřisvědčil argumentaci zadavatele v tom, že stanovené podmínce bankovní záruky by vyhovělo i potvrzení bankovní záruky vystavené zahraniční bankou ze strany banky tuzemské ve smyslu § 2031 občanského zákoníku. Úřad v bodě 211 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že nelze přisvědčit argumentaci zadavatele, že by se v případě vystavení bankovní záruky tuzemskou bankou a v případě potvrzení bankovní záruky tuzemskou bankou jednalo o totožné situace. Úřad v označeném bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal, že potvrzení bankovní záruky zahraniční bankou tuzemskou bankou představuje jednu z možností, jejímž prostřednictvím mohl zadavatel zabezpečit svůj tvrzený zájem na zajištění plnění veřejné zakázky. Současně však vysvětlil, že potvrzení bankovní záruky již nelze podřadit pod stanovený požadavek české bankovní záruky (dle zadávacích podmínek), neboť případná akceptace potvrzení bankovní záruky tuzemskou bankou zadavatelem z formulace podmínky české bankovní záruky jednoznačně nevyplývá a dodavatel nemohl na takový případný postup zadavatele spoléhat.
56. Pro vyloučení pochybností proto akcentuji, že Úřad v bodě 211 odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal, že potvrzení bankovní záruky bylo způsobilé naplnit deklarovanou potřebu zadavatele na zajištění plnění veřejné zakázky (rychlé čerpání záruky bez nutnosti řešit jazykovou bariéru a zahraniční právní úpravu), nedospěl však k závěru, že podmínka

bankovní záruky použití tohoto právního institutu připouští, neboť z formulace požadavků na bankovní záruku (dle ZD) jednoznačně neplyne.

57. V bodech 212 - 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak Úřad shrnul, že zadavatelem stanovený požadavek na bankovní záruku byl stanoven příliš restriktivně, neboť deklarovaného účelu bezproblémového čerpání záruky v případě potřeby bylo možno dosáhnout různými způsoby, aniž by zadavatel musel požadovat, aby byla bankovní záruka vydána bankou se sídlem v ČR a s licencií ČNB. Ani jedna z těchto dvou omezujících podmínek nebyla shledána pro zajištění sledovaného cíle nezbytnou.
58. Posouzení věci Úřadem mám za správné a plně přezkoumatelné, k čemuž doplňuji, že zadavatelem tvrzená nejasnost patrně vyvěrá ze zaměňování Úřadem konstatované přípustnosti důvodů, které zadavatele ke stanovení české bankovní záruky vedly, a hodnocení zákonnosti konkrétně formulovaných podmínek bankovní záruky jakožto zadávací podmínky (vydávající banka se sídlem v ČR a s bankovní licencií ČNB). Konstatuji proto, že jsem dospěl k závěru, že Úřad v označeném rozsahu srozumitelně, jednoznačně a vnitřně bezrozporným způsobem vysvětlil, jaké relevantní způsoby zajištění legitimních potřeb veřejné zakázky zadavatel bezdůvodně formulací požadavku české bankovní záruky vyloučil a z jakých důvodů je nutno mít požadavek na českou bankovní záruku za nezákonný. Námitku nejasnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí mám proto rovněž za nedůvodnou.
59. K námitce zadavatele, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývají jasné mantinely, v jejichž rámci měl postupovat, uzavírám, že není úlohou Úřadu formulovat zadávací podmínky namísto zadavatele či zadavateli poskytovat v tomto směru závazné návody a pokyny. Úřad hodnotí toliko zákonnost přezkoumávaných zadávacích podmínek a v nyní řešené věci poukázal na možné způsoby řešení legitimní potřeby zadavatele, které zadavatel bezdůvodně a v rozporu se zákonem vyloučil. Výčet těchto možných řešení, jakkoliv byl pro konstatování nezákonnosti postupu zadavatele dostačující, samozřejmě nemusí být úplný, a bude na zadavateli, jakým způsobem ke stanovení podmínky bankovní záruky v případném novém zadávacím řízení přistoupí.

K absenci podání žádosti o vysvětlení

60. Zadavatel dále poukazuje na zásadu *vigilantibus iura* a namítá, že dodavatelé mohli požádat zadavatele o vysvětlení zadávacích podmínek nebo podat námitky ve větším předstihu před koncem lhůty pro podání nabídek, pokud měli pochybnosti o akceptovatelnosti konkrétních forem bankovní záruky.
61. K uvedené námitce zadavatele konstatuji, že za zákonnost zadávacích podmínek odpovídá zadavatel. Ustanovení § 36 odst. 3 věta druhá zákona výslovně stanoví, že zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za úplnost a správnost zadávacích podmínek na dodavatele. Je tedy na zadavateli, aby stanovil zadávací podmínky plně v souladu se zákonem, bez ohledu na skutečnost, zda bude k odstranění možných vad ze strany dodavatelů či jiných osob vyzván.
62. Dodavatel není povinen v případě vad či nejasností zadávací dokumentace podávat žádost o vysvětlení zadávací dokumentace ve smyslu § 98 zákona, popřípadě zadavatele na takové vady jiným způsobem upozorňovat. Podle § 242 odst. 4 zákona musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do konce lhůty pro podání nabídek.

První navrhovatel, který námitku nezákonnosti české bankovní záruky uplatnil, námitky v této lhůtě podal. Postup prvního navrhovatele tak nebyl v žádném ohledu nezákonný a výslovné (speciální) znění zákona nelze zpochybňovat odkazem na soukromoprávní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*.

63. V uvedené souvislosti připouštím, že postup, v jehož rámci dodavatel usiluje o změnu či upřesnění zadávacích podmínek v rámci probíhajícího zadávacího řízení, je v praxi běžný a žádoucí, odpovědnost za zákonnost zadávacího řízení však nelze na dodavatele přenášet. První navrhovatel v konkrétním případě postupoval zcela v souladu se zákonem.
64. Námitka zadavatele tedy nikterak nesvědčí pro nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto ji odmítám jako nedůvodnou.

K diskriminačnímu charakteru bankovní záruky

65. Zadavatel dále nesouhlasí s tím, že by stanovením požadavku na českou bankovní záruku mohlo dojít k diskriminaci jakéhokoliv tuzemského dodavatele, a vysvětluje důvody, pro které dle jeho názoru nelze na danou věc aplikovat právní závěry rozsudku 30 Af 42/2014 ani rozsudku 5 As 173/2016.
66. K označené námitce poukazují, že Úřad důvody, pro které shledal požadavek české bankovní záruky diskriminačním, uvedl zejména v bodech 207 - 210 a 213 - 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad v označených bodech vysvětlil, že stanovení české bankovní záruky nedůvodně zhoršuje postavení těch tuzemských dodavatelů, kteří s ohledem na své koncernové zázemí či obchodně strategické vztahy spolupracují se zahraniční bankou, u které mohou bankovní záruku snáze a za výhodnějších podmínek získat, přičemž i zahraniční banky (tj. banky nesplňující podmínku sídla v ČR a/nebo licence ČNB) jsou v souladu s právními předpisy oprávněny na území ČR podnikat. S tímto posouzením věci se zcela ztotožňují a považují jej za dostatečné pro vypořádání námítky zadavatele.
67. Zadavatel má závěr Úřadu za spekulativní a hypotetický, což odůvodňuje tím, že sjednání bankovní záruky u zahraniční banky neposkytuje tuzemskému dodavateli žádné výhody a odporuje obchodním zvyklostem. Právní závěry rozsudku 30 Af 42/2014 a rozsudku 5 As 173/2016 s ohledem na skutkové odlišnosti nelze aplikovat, neboť v nich byla shledána diskriminace vůči zahraničním dodavatelům (z důvodu neznalosti jazyka a právních předpisů).
68. K uvedeným rozkladovým námitkám předně poukazují, že jsem již výše poukázal, že podmínka české bankovní záruky nebyla pro zadavatelem deklarovaný účel nezbytná a byla formulována nepřiměřeně zužujícím způsobem. Ve vztahu k možné aplikaci právních závěrů rozsudku 30 Af 42/2014 a rozsudku 5 As 173/2016 lze přisvědčit zadavateli, že skutkové okolnosti byly v odkazované věci odlišné, a to zejména v tom ohledu, že podmínka bankovní záruky byla v odkazované věci stanovena mírněji (banky zde nebyly výslovně omezeny sídlem v ČR a licencí ČNB, nýbrž dle výkladu „jen“ oprávněním k výkonu bankovní činnosti v ČR), načež bylo shledáno porušení zákazu skryté diskriminace zejména vůči zahraničním dodavatelům kteří se mohli o odkazovanou veřejnou zakázku rovněž ucházet a kteří s bankou s oprávněním k výkonu bankovní činnosti v ČR nespolečně spolupracují. Při zohlednění těchto významných skutkových odlišností však mám za to, že obecné závěry označených rozsudků lze aplikovat i v nyní řešené věci.

69. V uvedené souvislosti poukazují, že Nejvyšší správní soud v rozsudku 5 As 173/2016 dospěl k závěru, že kromě zadavatelem tvrzené (nedostatečně odůvodněné) výhodnosti neexistoval relevantní důvod pro omezení dodavatelů ve svobodné volbě banky. Taková situace však nastala i v nyní řešené věci, neboť zadavatel formulací české bankovní záruky znemožnil dodavatelům využít služeb i u těch bank, které jsou v ČR v souladu s právními předpisy oprávněny podnikat. Takový postup představuje významně restriktivní omezení, které může být odůvodněno jen ve zcela výjimečných případech, neboť se navíc dostává do konfliktu s principy fungování vnitřního trhu Evropské unie, jak Úřad správně poukázal v bodech 215 a 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí, což posiluje závěr o nedůvodnosti překážky hospodářské soutěže.
70. K námitce, že sjednání bankovní záruky u zahraniční banky je pro tuzemského dodavatele náročnější, konstatují, že není na zadavateli, aby namísto dodavatele hodnotil, jaký postup a distribuce strategických zdrojů bude pro dodavatele nejvýhodnější. Úřad pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nastínil důvody, pro které může být pro dodavatele výhodnější využít sjednání bankovní záruky u zahraniční banky. Současně opětovně poukazují, že zadavatel omezil vydání české bankovní záruky i v případě bank, které jsou v ČR oprávněny podnikat, načež akcentace skutečnosti, že veřejnou zakázku mohli plnit jen tuzemští dodavatelé, zcela postrádá opodstatnění.
71. Zadavatel dále uvádí, že argumentace Úřadu v bodě 207 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž Úřad poukázal na nutnost zohlednění zájmů těch dodavatelů, kteří těží z finančního zázemí skupiny, naopak znevýhodňuje lokální dodavatele, kteří takové zázemí nemají.
72. K uvedené námitce připomínám, že zadavatel stanovením české bankovní záruky vyloučil i ty bankovní subjekty, které jsou v ČR oprávněny podnikat a jejichž služby byly lokálním dodavatelům obecně dostupné. Již z tohoto důvodu je nutné námitku zadavatele odmítnout jako zavádějící a nedůvodnou. O znevýhodnění určitých (slovy zadavatele lokálních) dodavatelů by pak bylo možno uvažovat až v případě, že by zadavatel nedůvodně stanovil požadavek na to, aby bankovní záruka byla vystavena zahraniční bankou. Tím by přirozeně mohla některým dodavatelům vzniknout nevýhoda vyvěrající z nemožnosti spolupracovat se svojí standardní či preferovanou bankou. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Argumentace Úřadu se současně netýkala jen dodavatelů, kteří jsou součástí koncernu, nýbrž všech, kteří z různých obchodně strategických důvodů preferují banku, která nevyhoví požadavkům ZD na českou bankovní záruku. Odstranění bezdůvodných překážek hospodářské soutěže a umožnění svobodné volby banky všem dodavatelům bez rozdílu pak za diskriminaci nelze považovat. Domnělé znevýhodnění lokálních dodavatelů nelze zhojit nastavením zadávacích podmínek, které bezdůvodně diskriminují jiný okruh dodavatelů. Námitku zadavatele mám tak za zcela nedůvodnou.
73. K námitce zadavatele, že v bodě 186 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad dovodil při posuzování oprávnění k podání námitek prvním navrhovatel, který je součástí koncernu, naopak významnou výhodu, konstatují, že se jedná o zcela odlišnou právní otázku, neboť první navrhovatel a dodavatel ARRIVA VÝCHODNÍ ČECHY a. s. jsou sice součástí jednoho koncernu, z pohledu práva se však jedná o samostatné subjekty, které se mohou samostatně účastnit zadávacího řízení a jimž je Úřad povinen samostatně umožnit přístup k přezkumu zákonnosti postupu zadavatele. Námitka je proto rovněž nedůvodná.

74. Plně se proto ztotožňuji se závěrem Úřadu, že jakkoliv byla podmínka české bankovní záruky stanovena vůči všem dodavatelům stejně, byli v jejím důsledku skrytě diskriminováni ti dodavatelé, kteří spolupracují nebo chtějí spolupracovat (například s ohledem na výhodnější podmínky) s bankou, která nesplňuje podmínku sídla v ČR a/nebo bankovní licence ČNB.

K omezenému přezkumu smluvních podmínek

75. Zadavatel ve shodě s bodem 206 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž poukazuje, že česká bankovní záruka představuje smluvní podmínku, přičemž pravomoc Úřadu při přezkumu smluvních a obchodních podmínek by měla být omezena jen na zjevné excesy, které by vedly k rozporu se zákonem. Zadavatel v uvedené souvislosti doplňuje, že dle jeho názoru nezbytnost zásahu Úřadu není dána, neboť předmětem veřejné zakázky je zajištění dopravní obslužnosti, nikoliv obstarání bankovní záruky, a proto „v žádném případě“ nemůže dojít ani ke skryté diskriminaci.
76. K uvedené námitce sděluji, že lze přisvědčit zadavateli, že přezkum smluvních podmínek na veřejnou zakázku je v souladu s ustálenou judikaturou (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 48/2011 - 69 ze dne 28. 2. 2013) omezen. Je tomu tak zejména proto, že Úřad v souladu s § 248 zákona vykonává dozor nad dodržováním zákona a zadávacích podmínek, přičemž zákon upravuje zejména průběh zadávacího řízení a není úlohou Úřadu, aby poskytoval (závazný) výklad obchodních podmínek závazkových vztahů. Smluvní podmínky však zadavatel stanoví jako podmínky účasti ve smyslu § 37 odst. 1 písm. c) zákona a při jejich formulaci je povinen postupovat v souladu se zákonem, zejména v souladu se zásadami dle § 6 zákona. Úřad v nyní řešené dovedl porušení zásady zákazu diskriminace dle § 6 odst. 2 zákona ve formě skryté diskriminace a porušení ustanovení § 36 odst. 1 zákona, které stanoví, že zadavatel nesmí stanovením zadávacích podmínek vytvářet bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, načež z limitovaného rámce pro přezkum smluvních podmínek nevybočil (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 88/2016 - 75 ze dne 30. 1. 2019 citovaný Úřadem v bodě 206 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
77. Skutečnost, že zákonnost stanovené podmínky bankovní záruky může být předmětem přezkumu ze strany Úřadu, vyplývá již z rozsudků 30 Af 42/2014 a 5 As 173/2016, v nichž byl závěr Úřadu o diskriminačním charakteru bankovní záruky v obdobné (v tomto ohledu nejsou skutkové odlišnosti významné) věci potvrzen. Námitku překročení zákonného rámce pro přezkum smluvních podmínek mám proto rovněž za nedůvodnou. Závěrečné shrnutí této části rozkladu zadavatele mám pak již za shora vypořádané.
78. K výše uvedenému shrnuji, že jsem žádnou z námitek zadavatele týkající se zákonnosti bankovní záruky neshledal důvodnou a k označené části rozkladu zadavatele dále odkazuji na body 200 - 217 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se se zde uvedeným posouzením věci zcela ztotožňuji.

K zákonnosti požadavku na kategorie autobusů

79. K výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí zadavatel namítá, že rovněž stanovení kategorií autobusů a vyloučení přechodového typu autobusu bylo důvodné a nevytváří překážky hospodářské soutěži.

K důvodnosti vyloučení přechodového typu autobusů

80. K důvodnosti vyloučení přechodového typu autobusů zadavatel sděluje, že klíčové pro něho bylo nasazení malého typu autobusů v částech 1 a 6 veřejné zakázky a původně jejich uplatnění pro případ potřeby zvažoval i v ostatních částech veřejné zakázky, avšak nechtěl omezovat dodavatele, kteří malým typem autobusů mnohdy nedisponují, a u spojů, kde je kapacita malého typu autobusů dostačující, je stanovil jen jako doporučené. Zadavatel doplňuje, že přechodový typ autobusu kombinuje nevýhody autobusů malého (kapacita) a středního (rozměry, hmotnost) typu a že na vymezené kategorie autobusů je třeba nahlížet z hlediska jejich celkové vhodnosti pro plnění veřejné zakázky a naplnění potřeb zadavatele. Zadavatel na podporu své argumentace odkazuje na rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci sp. zn. ÚOHS-R0079,0081/2019/VZ ze dne 19. 7. 2019 (dále jen „**odkazované rozhodnutí**“), v němž byla dle jeho názoru řešena obdobná otázka a Úřad porušení zásady zákazu diskriminace neshledal.
81. K uvedené námitce sděluji, že Úřad ve své rozhodovací činnosti v souladu s ustálenou judikaturou vychází z předpokladu, že je legitimní úvahou a odpovědností zadavatele vymezit předmět plnění veřejné zakázky tak, aby vyhovoval jeho objektivně odůvodnitelným potřebám. V tomto relativně širokém prostoru pro volné uvážení je však zadavatel současně limitován, a to zejména povinností dodržet zásady dle § 6 zákona a dále ustanovením § 36 odst. 1 zákona, dle kterého zadavatel nesmí stanovit zadávací podmínky tak, aby určitým dodavatelům poskytovaly přímo či nepřímo konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Z označených předpokladů vycházel i Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se předmětnou právní otázkou zabýval též předseda Úřadu v bodech 57 - 68 odůvodnění odkazovaného rozhodnutí, na které tímto v obecné rovině rovněž odkazuji.
82. Zadavatel stanovil v zadávacích podmínkách požadavek na kategorie autobusů, jehož prostřednictvím vymezil, jakými typy autobusů definovanými délkou a obsaditelností cestujícími smí být veřejná zakázka plněna. Stanovením kategorií autobusů zadavatel vyloučil přechodový typ autobusu, který se svými parametry (délkou a obsaditelností) nachází mezi požadavky na malý typ autobusu a požadavky na vyšší kategorie autobusů. Potud lze uvažovat o legitimní úvaze zadavatele, byla-li by z jeho strany objektivně odůvodněna. Zadavatel dále stanovil pro jednotlivé spoje též kategorie autobusů, jimiž má být dopravní obslužnost v konkrétních případech zajištěna. Toto odůvodnil zejména potřebou určité kapacity u nasazení autobusů středního, standardního a velkého typu a technickými omezeními na trase a nízkým kapacitním vytížením u nasazení malého typu autobusů.
83. Zadavatel v rozkladu sám uvádí, že u některých dotčených spojů v částech 2 až 5 veřejné zakázky stanovil nasazení malého typu autobusů jen jako doporučené, neboť je zde jejich kapacita dostatečná, současně však absentuje omezení na trase a nechtěl omezovat dodavatele, kteří malým typem autobusů nedisponují, a proto umožnil obsluhu dotčených spojů též autobusy vyšší kategorie (střední/standardní).
84. K rozkladové argumentaci sděluji, že se zcela ztotožňuji s posouzením věci Úřadem v bodech 223 - 231 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť zadavatel skutečně neuvedl žádný relevantní a objektivní důvod, pro který by dodavatel nemohl na dotčených spojích nasadit přechodový typ autobusu. Zde především poukazuji, že zadavatel stanovil jako významné

parametry požadovaných autobusů jejich délku a obsaditelnost cestujícími. Současně pro dotčené spoje stanovil jako doporučený malý typ autobusu, neboť je jeho kapacita dostačující, a připustil nasazení středního nebo standardního typu autobusu, neboť jejich rozměry v konkrétním případě nebrání řádnému plnění příslušných částí veřejné zakázky.

85. Zadavatel tedy deklaroval, že na dotčených spojích postačuje kapacita malého autobusu a současně je přípustná i délka (a fakticky další související parametry - zejména šířka a hmotnost) středního a standardního typu autobusu. Přechodový typ autobusu oběma jmenovaným podmínkám (minimální požadovaná kapacita a maximální přípustné rozměry), formulovaným v návaznosti na potřeby zadavatele, vyhovuje a vyloučení přechodového typu autobusu postrádá jakékoliv logické a objektivní zdůvodnění. V tomto směru poukazují, že nasazení přechodového typu autobusu namísto středního či standardního typu autobusů může být naopak ve vztahu k zadavatelem tvrzeným potřebám vhodnější, neboť poskytuje vyšší (rezervní) kapacitu oproti malému typu autobusů a současně vykazuje menší rozměry oproti většině autobusů vyšší kategorie.
86. Námitku zadavatele, že přechodový typ autobusu je pro plnění veřejné zakázky obecně nevhodný, neboť kombinuje nevýhody malého (kapacita) a středního a standardního (rozměry a hmotnost) typu autobusů, je proto třeba odmítnout jako nedůvodnou, neboť na danou situaci lze nahlížet rovněž opačným směrem, tj. že přechodový typ autobusu kombinuje výhody malého (menší rozměry) a středního (vyšší kapacita) typu autobusů. K námitce zadavatele, že některé autobusy přechodového typu (SOR CN 9,5) jsou širší než některé autobusy delší než 10 m, sdělují, že se nejedná o okolnost, která by uvedený závěr vyvracela, neboť zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil jako významný parametr požadovaných autobusů pouze délku a obsaditelnost cestujícími. Vhodnost autobusů z hlediska šířky tedy Úřad neposuzoval. Nutno podotknout, že zadavatel blíže neupřesňuje, jakým způsobem by mohla šířka autobusu SOR CN 9,5 znemožnit jejich nasazení na dotčených spojích, přičemž u autobusů středního a standardního typu lze očekávat rozměry i širší. Námitku zadavatele mám proto za zavádějící.
87. Na základě posouzení věci sdělují, že jsem neshledal žádný relevantní a objektivní důvod pro vyloučení nasazení přechodového typu autobusů na dotčených spojích, neboť tento typ autobusů zadavatelem vymezené potřeby dotčených spojů (minimální kapacita a přípustnost rozměrů) splňuje. Zadavatel tak vyloučení přechodového typu autobusů na dotčených spojích objektivně neodůvodnil, načež je třeba mít požadavek na kategorie autobusů v předmětném rozsahu za neopodstatněný.

K diskriminačnímu charakteru kategorií autobusů na dotčených spojích

88. Úřad v napadeném rozhodnutí shledal, že požadavek na kategorie autobusů ve vztahu k dotčeným spojům byl nejen neodůvodněný, ale že jeho stanovením zadavatel též porušil zásadu zákazu diskriminace dle § 6 odst. 2 zákona a vytvořil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže v rozporu s § 36 odst. 1 zákona.
89. K tomu zadavatel namítá, že autobusy nepředstavují ani nepřímý předmět veřejné zakázky a že předmětem veřejné zakázky je zajištění dopravní obslužnosti na 10 let, načež vybraní dodavatelé, kteří pro plnění veřejné zakázky použijí stávající autobusy, budou muset vozový park v průběhu plnění veřejné zakázky alespoň jednou obnovit, neboť maximální průměrné stáří autobusů bylo stanoveno na 9 let a maximální stáří jednotlivého autobusu na 12 let.

Zadavatel vysvětluje, že nepožaduje dispozici požadovanými kategoriemi autobusů ke dni podání nabídky a „nechce“ stanovit požadavky na vozidla tak, aby případně upřednostnil stávající dodavatele (a jejich autobusy). Vyloučení přechodového typu na dotčených spojích proto zadavatel nemá za diskriminační.

90. K uvedeným rozkladovým námitkám a dovození porušení zásady zákazu diskriminace dle § 6 zákona sděluji následující. Účelem stanovení zadávacích podmínek není dosažení stavu, v němž budou tyto podmínky působit vůči všem dodavatelům stejně, nýbrž stanovení zadávacích podmínek takovým způsobem, aby nebyli bezdůvodně zvýhodněni určití dodavatelé vůči dodavatelům jiným a aby nevznikaly bezdůvodné překážky hospodářské soutěže (viz textace § 36 odst. 1 zákona).
91. Výše jsem shledal vyloučení přechodového typu na dotčených spojích neodůvodněným. Z argumentace zadavatele a stanovených podmínek na stáří nasazených autobusů vyplývá, že pro plnění veřejné zakázky dodavatelé mohou použít i svůj stávající vozový park, přičemž využitím stávajícího vozového parku dodavatelé sníží své náklady na případné pořízení nových autobusů, tudíž se jedná o okolnost, která může mít nepochybně vliv též na stanovení nabídkové ceny. Vyloučením nasazení přechodového typu autobusů na dotčených spojích, které bylo shora shledáno bezdůvodným, tedy došlo k znevýhodnění těch dodavatelů, kteří autobusy přechodového typu disponují a mohli by je pro plnění veřejné zakázky použít. Se závěrem Úřadu o porušení § 6 odst. 2 zákona a § 36 odst. 1 zákona se proto plně ztotožňuji.
92. Námitky zadavatele, že dodavatel bude muset vozový park v průběhu plnění veřejné zakázky alespoň jednou obnovit a že se sporná podmínka dotýká jen malého počtu všech požadovaných autobusů (přibližně 9,8 %), pak směřují toliko k intenzitě porušení zákona (k limitaci rozsahu a doby, po kterou bude bezdůvodná překážka hospodářské soutěže trvat) a diskriminační charakter podmínky kategorie autobusů pro dotčené spoje nevyvrací. K námitce zadavatele, že nepožadoval dispozici požadovanými autobusy ke dni podání nabídky, sděluji, že podmínka kategorie autobusů byla shledána diskriminační nikoliv z důvodu nemožnosti pořízení malého typu autobusů před zahájením plnění veřejné zakázky, nýbrž z hlediska bezdůvodného omezení použití stávajícího vozového parku dodavatelů, přestože zadavatel použití starších vozidel v zadávacích podmínkách implicitně připouští. Uvedená námitka tedy nemá na zákonnost závěrů Úřadu rovněž vliv.
93. K námitce zadavatele, že „nechce“ zvýhodňovat stávající dodavatele, kteří přechodovým typem autobusů disponují, konstatuji, že zadavatel nesmí stanovením zadávacích podmínek stávající dodavatele bezdůvodně zvýhodňovat, ale ani bezdůvodně znevýhodňovat. Zadavatel požadoval v rámci podmínek technické kvalifikace předložení seznamu významných služeb, načež lze předpokládat, že všichni (nikoliv jen stávající) potenciální dodavatelé disponují vozovým parkem o určité skladbě, který mohou pro plnění veřejné zakázky případně použít. Je třeba akcentovat, že každý z dodavatelů disponuje určitou strukturou specifických zdrojů a konkurenčních výhod a nevýhod oproti jiným dodavatelům, které může při podání nabídky využít. Nelze tedy očekávat, že budou zadávací podmínky působit vůči všem dodavatelům stejně. Zadavatel však nemůže klást dodavatelům bezdůvodné překážky ve využití těchto specifických zdrojů, jak bylo zjištěno v nyní řešené věci.

94. Námitky zadavatele týkající se absence vlivu stanovené podmínky kategorie vozidel na hospodářskou soutěž mám proto rovněž za nedůvodné.
95. Zadavatel v rozkladu rovněž poukázal na rozhodovací praxi Úřadu, konkrétně odkazované rozhodnutí, v němž Úřad porušení zásady zákazu diskriminace neshledal. K tomu sděluji, že v odkazovaném rozhodnutí byla řešena skutkově významně odlišná situace, neboť odkazovaná veřejná zakázka se týkala dodávky nových autobusů. Za dané situace tedy nelze hovořit o optimalizaci stávajících zdrojů dodavatele s ohledem na deklarovanou potřebu zadavatele. Závěry odkazovaného rozhodnutí jsou tak v nyní řešené věci aplikovatelné z hlediska obecných předpokladů omezení hospodářské soutěže, jak bylo výše poukázáno. Ve vztahu k dovozenému porušení zásady zákazu diskriminace vyloučením přechodového typu autobusů na dotčených spojích však není argumentace odkazovaným rozhodnutím přiléhavá.
96. K výše uvedenému shrnuji, že jsem žádnou ze zadavatelem uplatněných námitek proti výrokům IX. až XII. napadeného rozhodnutí neshledal důvodnou a že se plně ztotožňuji se závěrem Úřadu o tom, že vyloučení přechodového typu autobusů na dotčených spojích nebylo objektivně odůvodněno a že se zadavatel stanovením příslušných zadávacích podmínek dopustil porušení § 6 odst. 2 zákona a § 36 odst. 1 zákona.

K zákonnosti uložení nápravného opatření

97. V čl. IV. rozkladu zadavatel zpochybňuje též uložení nápravného opatření spočívajícího ve zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku ve smyslu § 263 odst. 3 zákona, k němuž Úřad v návaznosti na zjištěná porušení zákona přistoupil.
98. Zadavatel v uvedené souvislosti připouští, že ustanovení § 263 odst. 3 zákona nevyžaduje, aby Úřad zkoumal u možného pochybení potenciální vliv na průběh zadávacího řízení, a neposkytuje Úřadu prostor pro správní uvážení, poukazuje však na nevhodnost právní úpravy a vysvětluje, že by při ukládání nápravného opatření měl Úřad přihlídnout rovněž k zásadě přiměřenosti. Pouze pokud je pochybení zadavatele dostatečně intenzivní, lze uvažovat o porušení zákona a přichází v úvahu uložení nápravného opatření, což dle zadavatele v nyní řešené věci nenastalo.
99. K uvedeným námitkám ve shodě s argumentací zadavatele sděluji, že ustanovení § 263 odst. 3 zákona obsahuje jednoznačné pravidlo, dle kterého stanoví-li zadavatel zadávací podmínky v rozporu se zákonem, Úřad uloží nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení. Citovaná právní úprava je pro Úřad závazná, stejně jako znění zákona pro zadavatele, přičemž Úřadu nepřísluší s výslovným zněním zákona jakkoliv polemizovat. V případě ukládání nápravného opatření podle § 263 odst. 3 zákona současně Úřad není povinen zkoumat intenzitu porušení zákona zadavatelem, neboť postačí zjištění, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem. Případná další zjištění Úřadu týkající se intenzity porušení zákona a závažnosti postupu zadavatele se do postupu Úřadu při ukládání nápravného opatření nemají jak promítnout. Náprava je dosažena zrušením zadávacího řízení na veřejnou zakázku.
100. K uložení nápravného opatření v nyní řešené věci doplňuji, že zvláště v případě veřejných zakázek o vysoké předpokládané hodnotě je dán významný zájem na veřejné kontrole a zákonném průběhu zadávacího řízení. Závěr Úřadu o tom, že došlo k porušení zákona,

v sobě zahrnuje vždy určitou intenzitu „škodlivosti“ postupu zadavatele. Tak tomu bylo i v nyní řešené věci, neboť jak stanovení požadavku české bankovní záruky, tak vyloučení přechodového typu autobusu na dotčených spojích představovalo bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, která znemožnila některým dodavatelům využít jejich strategických zdrojů, čímž byli znevýhodněni též při podání nabídek, načež tyto podmínky mohly mít též potenciální vliv na výši nabídkových cen a na výběr dodavatele. Neztotožňuji se proto s naznačovaným stanoviskem zadavatele, že zjištěné pochybení v nyní řešené věci bylo zanedbatelné. Úřad proto nemá ani důvodu hledat způsoby uplatnění hlediska přiměřenosti, jak navrhuje zadavatel.

101. Ani poslední část rozkladové argumentace zadavatele tedy nemohu shledat důvodnou. V ostatním a v podrobnostech odkazuji na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s jeho posouzením zcela ztotožňuji.

K zákonnosti napadeného rozhodnutí

102. Napadené rozhodnutí jsem přezkoumal z hlediska zákonnosti, načež shrnuji, že jsem dospěl k závěru, že Úřad rozhodl v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy.
103. K zákonnosti napadeného rozhodnutí poukazuji, že Úřad zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona, která interpretoval ve světle příslušné judikatury. Úřad řádně označil všechny podklady, z nichž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, načež uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a na jejichž základě dospěl k závěru, že zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem a že byly shledány důvody pro uložení nápravného opatření. Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí mám za logické, srozumitelné a plně přezkoumatelné. Současně konstatuji, že jsem nezjistil procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr

104. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí.
105. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. MT Legal s.r.o., advokátní kancelář, Jakubská 121/1, 602 00 Brno
2. ARRIVA MORAVA a.s., Vítkovická 3133/5, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava
3. Toms Transport Services s.r.o., Bořivojova 878/35, 130 00 Praha

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy